

vil have de samme beføjelser, hvad enten styrelsen foretager en kontrolundersøgelse på egne vegne i henhold til § 18 eller på Kommissionens vegne i medfør af § 25 eller bistår Kommissionen ved dennes foretagelse af en kontrolundersøgelse i henhold til § 26.«

I forbindelse med den seneste ændring ved lov nr. 426 af 6. juni 2002 hedder det i bemærkningerne (FT 2001/2002, tillæg A, s. 4450):

»Indholdet af de mundtlige forklaringer, der kan afkræves under en kontrolundersøgelse, ændres heller ikke med forslaget. De mundtlige forklaringer angår alene oplysninger om faktuelle forhold og vedrørende genstanden for kontrolundersøgelsen. Som eksempler kan nævnes oplysninger om virksomhedens organisationsdiagram, medarbejders arbejdsområder, hvor en særlig enhed eller medarbejder fysisk er placeret eller, hvor virksomhedens forretningspapirer opbevares. Der kan fortsat ikke stilles spørgsmål, der forudsætter en overtrædelse af konkurrencereglerne. Konkurrencestyrelsen kan således ikke kræve mundtlige forklaringer efter § 18, stk. 1, 2. pkt., i tilfælde, hvor styrelsen har en sådan konkret mistanke om et strafbart forhold, at der er grundlag for at rejse sigtelse. I så fald skal Konkurrencestyrelsen gå frem efter retsplejelovens regler og gøre den pågældende bekendt med retten til ikke at udtale sig.«

Efter EU-praksis kan faktuelle oplysninger omfatte spørgsmål, der f.eks. tjener til at opklare, hvor bøger og andre forretningspapirer befinder sig, hvorledes de er systematiseret, og hvad en given forkortelse i et dokument måtte stå for.

Der vil også kunne stilles faktuelle spørgsmål om den, som er genstanden for tvangsindgrebet – f.eks. om virksomhedens organisation, medarbejders arbejdsområder eller adgangskoden til en computer.

Endelig vil der kunne stilles faktuelle spørgsmål om f.eks. dato og sted for afholdelsen af møder, navne og stilling på de personer, som har repræsenteret virksomheden på møderne, og hvorledes en ordning for udveksling af informationer og statistiske oplysninger har fungeret, ligesom myndighederne kan anmode virksomhederne om at indsende dokumenter, der er relateret til oplysningerne.

En virksomhed har ikke pligt til at besvare spørgsmål, såfremt virksomheden derved tvinges til at afgive tilståelse om at have begået rets-

stridige handlinger, som det påhviler myndighederne at føre bevis for. Der kan henvises til sag C-374/87, Orkem, Saml. 1989, s. 3283, sag T-112/98, Manesmannröhren-Werke, Saml. 2001-II, s. 729 samt sag C-238/99P m.fl., Limburgse Vinyl Maatschappij NV, Saml. 2002I, s. 8375.

EU-retspraksis vedrørende oplysningspligten er senest blevet kodificeret med Rådets forordning nr. 1/2003.

Konkurrencestyrelsen har hidtil administreret de danske regler vedrørende oplysningspligten i konkurrenceloven i overensstemmelse hermed.

Lovforslag L 96

For at sikre en effektiv håndhævelse af konkurrencereglerne er det nødvendigt, at myndighederne i vidt omfang kan indsamle oplysninger om, hvad der foregår i markedet. Ud fra hensynet til en effektiv håndhævelse er det fundet hensigtsmæssigt i bemærkningerne til § 10, stk. 2, i L 96 at foretage en eksplicit fremhævelse af, at konkurrencelovens regler skal gå forud for adgangen til at kræve oplysninger »hos andre end den mistænkte«.

Det har været vurderingen, at der ikke forelå det samme behov for en præcisering i relation til lovforslagets § 10, stk. 1, vedrørende oplysningspligten for den mistænkte virksomhed. Det fremgår blandt andet udtrykkeligt afforarbejderne til konkurrenceloven, at Konkurrencestyrelsen ikke kan kræve mundtlige forklaringer efter § 18, stk. 1, 2. pkt., i tilfælde, hvor styrelsen har en sådan konkret mistanke om et strafbart forhold, at der er grundlag for at rejse sigtelse. I så fald skal Konkurrencestyrelsen gå frem efter retsplejelovens regler og gøre den pågældende bekendt med retten til ikke at udtale sig.

Baggrunden for præciseringen af adgangen til at kræve oplysninger hos andre end den mistænkte er en vurdering af, at det er afgørende for håndhævelsen af konkurrenceloven, at oplysninger fuldt ud kan indhentes fra andre end den mistænkte.

Med præciseringen sikres det, at der ikke er en markant forskel på de tvangsindgreb, der kan anvendes over for virksomheder alt afhængig af, om tvangsindgrebet sker med hjemmel i EU-reglerne eller med hjemmel i de danske konkurrenceregler. Det sikres således, at Konkurrencestyrelsen i tilfælde af virksomheders misbrug af markedsdominans eller anden konkurrenceska-